

הלכות עירובין שעט"שפ

תשצו

שעט" דין הצירות ובתים ביניהם וכו' ב' סעיפים:

א ב' הצרות וג' בתים ביניהם פתוחים זו לזו ורוצין בולן לערב יחד הרי בן הצד זו בא דרך בית הפתוח לחצרו ונתן עירובו בבית האמצעי ועושה את בית הפתוח לחצרו כבית שער לחצרו לעבור דרך עליו להאמצעי וכן בן הצד האחרת בא דרך בית הפתוח לה ונתן עירובו בהאמצעי ועושה את בית הפתוח לחצרו כבית שער לחצרו ואין אחד מג' בתים אלו צריך ליתן פת לעירוב כי שנים הסמוכים לחצרות הם כבית שער ובית שער אינו אוסר^ג והאמצעי הוא בית שמניחים בו את העירוב ואינו צריך ליתן את הפת^ד ויש אומרים^ה שאפילו נתנו עירוב באחד מבתים הסמוכים לחצרות או אפילו באחד מבתי החצרות עצמן אין ג' בתים אלו צריכים ליתן פת לפי שנעשו כולם כבית שער לאותה חצר המולכת עירובה דרך עליהם לחצר האחרת:

ב ב' הצרות וב' בתים ביניהם^ו ולא עירבו יחד אלא כל אחת לעצמה וכל חצר לא נתנה עירובה בבית הפתוח לה אלא עשאתו בית שער ובא דרך בית שאצלו ונתן עירובה בבית הסמוך לחצר האחרת^ז וכן עשה בן הצד השניה שגם הוא הניח עירובו בבית הסמוך לחצר האחרת לא קנו עירוב שכל אחד הניח עירובו בבית שער של חצר אחרת ואינו עירוב כמו שנתבאר בסיומן שס"ו:

שפ דיני ביטול רשות וכו' ז' סעיפים:

א אחד מבני החצר ששכח ולא עירב עמהם^א אוסר עליהם מה תקנתם^ב ביטל להם רשות שיש לו בחצר שיאמר רשותי מבוטלת לכם או רשותי קנויה לכם ואין צריך לקנות בקנין סודר^ג ויכול לבטל משהחשך^ד ואף ע"פ שאין קונין קנין בשבת^ה מכל מקום כאן אין צריך שיקנו הם רשותו אלא שהוא יסלק עצמו מרשותו וממילא אין מי שיאסר עליהם ולסלק עצמו מרשותו מותר אף בשבת^ו.

ואם דר עם ד' או ה' צריך לבטל לכל אחד ואחד^ז שיאמר רשותי מבוטלת לכולכם^ח ולא די שיבטל לאחד מהם אע"פ שזה שמבטל לו כבר עירב עם השאר^ט ואם לא עשה כן אף למו שביטל לו אוסר^י ויש אומרים^{יא} שלא די שיאמר רשותי מבוטלת לכולכם אלא צריך שיפרש ויאמר מבוטלת לך ולענין הלכה ברברי סופרים הלך אחד המקל^{יב}:

ב אם ביטל להם רשותו סתם^{יג} לא ביטל אלא רשות שיש לו בחצר לפיכך הם מותרים

ה כדלעיל ס' שו ס"ד וש"י ואף מתנה אמור כדלעיל שם סמ"ז. ולצורך מנחה ראה לקמן ס' תמר ס"ב וק"א ס"ק ב. ס' תמר סמ"ז. וראה הע"כ תתכב ע' 54.
ו נודא ע, א. לבוש ס"א. וראה לעיל ס' שע סוף ס"ב.
ז מ"א ס"ק א. וראה לקמן ס' תמר ק"א ס"ק ב לענין ביטול הבין בשבת. וראה מ"מ ג' ע"ג.
ח ובה ע, א. כו, ב. כהנבים. מור וש"ע שם.
ט מור. מ"מ פ"ב ה"ב ממשמעות רש"י כו, ב. דיעה הב' בש"ע שם.
י רש"י שם ד"ה הג' לא נצרכה.
יא י"ח שם. מ"א ס"ק ב.
יב משמעות רבתיים שם. דיעה הא' בש"ע שם. מ"ז ס"ק א.
יג אליה וזאת ס"ק א כרוב הפוסקים.
יד מור וש"ע ס"א. ע' אליה וזאת ס"ק ב – דהיינו שלא הוכר חצר רק רשותו סתם.

א רב נתמן אמר רבה רב אבה אמר רב שם ע"ה, ב. מור וש"ע ס"א.
ב כדלעיל ס' שע ס"א.
ג רש"י שם ד"ה זה בא.
ד תוס' ע, רע"א ד"ה אמצעי. מ"א ס"ק א.
ה נודא שם ע, א בעיא ראיפשא. מור וש"ע ס"ב.
ו רש"י שם ד"ה שתי הצירות. מור וש"ע שם.
ז מק"ה.
סיומן שפ
א ותוס' טס, ב. מור וש"ע ס"א.
ב עבודת הפרש שני ד ריש ס"ז. מור וש"ע שם.
ג ברייתא שם. רש"י שם ד"ה כיצר וד"ה רשותי וד"ה לכות. מור וש"ע שם.
ד במשנה שם כ"ה.